

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.IV.30.219/2013/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a másodfokú eljárás során az **(felszámolószervezet neve, címe, felszámolóbiztos neve, címe)** részéről meghatalmazott dr. Tóth Edina ügyvéd által képviselt **(felperes neve "f.a.", címe)** alatti székhelyű felperesnek, - a dr. Feldmájer Péter ügyvéd által képviselt **(alperes neve, címe)** alatti lakos alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 9.G.40.119/2010/88. számú, 2013. március 14. napján meghozott ítélete ellen az alperes által 89. számon benyújtott fellebbezésre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000,-(Harmincezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az alperes által le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A fellebbezés tükrében releváns tényállás szerint a peres felek által írásban, 2006. július 16-án megkötött vállalkozási szerződésben az alperes, a beszerzett műszaki tervdokumentáció és arra adott építési engedély birtokában lakóház felépítését rendelte meg a felperestől. Az építési vállalkozó felperes a szerződés 1/1. pontja alapján generál kivitelezőként teljes körű építőipari szolgáltatást vállalt. A szerződő felek a vállalkozói díjat egyösszegű átalánydíjként 12.430.000,-Ft-ban határozták meg. A szerződés 6/1. pontjában rögzítették, hogy a kivitelezéshez alperesi megrendelő biztosítja az elektromos áram- és a gázbekötés, valamint a festés-mázolási munkák költségeit. Ennek megfelelően a felperesi vállalkozónak a teljes

műszaki kivitelezéshez képest 89,1 %-os készültségi állapotot kellett teljesítenie.

A felperesi vállalkozó 2006. július 17-én kezdte meg a helyszíni kivitelezést, ezen időpontban a vállalkozási szerződésre 500.000,-Ft vállalkozói díjelőleg átadását jegyezték fel a felek.

Az épület alapterületének megnövelésével kapcsolatos alperesi pót-megrendelésre tekintettel a felek által kikötött vállalkozói díj utóbb 13.230.000,-Ft-ra módosult. További alperesi pót-megrendelésekre a felperes hátsó teraszt alakított ki, padlásfeljárót készített, illetve kültéri medence alapjához gödör kiásási munkát végzett, összesen 416.000,-Ft értékben. Az alperes 2006. szeptember 22-én 2.200.000,-Ft, valamint további 300.000,-Ft vállalkozói díjelőleget adott át készpénzben a felperes képviselőjének írásbeli átvételi elismervény ellenében. További írásbeli átvételi elismervények készültek még 2006. december 15-én 500.000,-Ft, 2006. december 19-én 2.000.000,-Ft, 2007. január 23-án pedig 250.000,-Ft vállalkozói díjrészlet felperesi képviselő részére történő átadásáról.

A felperes az általa elvégzett munkáknak megfelelő vállalkozói díj, valamint az általa biztosított építőipari anyagok ellenértéke kapcsán 2006. decemberében 5 db számlát állított ki, melyeken a fizetés módja „átutalás” megjelöléssel került feltüntetésre.

A helyszínre szállított és beépített 7 db műanyag nyílászáró 859.967,-Ft összegű ellenértékére 2007. január 6-án állított ki számlát a felperes, melyet **(ügyvezető személyneve)** ügyvezető aláírt. A számla fizetési mód rovata „készpénz” megjelöléssel került kitöltésre, a teljesítés időpontjára 2007. január 6-i, a fizetési határidőre vonatkozóan pedig 2007. január 8-i dátumot tartalmazott.

Az alperes 2007. február 7. napján kelt és felperes részére postán megküldött levelében 2007. február 6-i időponttal „felmondta” a vállalkozási szerződést, ezt követően felperes a munkaterületen további kivitelezést nem végzett.

A felperes leszállított keresetében 7.144.084,-Ft és ezen összeg után 2007. március 2-től a kifizetésig terjedő időre, törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Módosított keresete indoklásában a per során beszerzett igazságügyi szakértői vélemény megállapításait elfogadva előadta, hogy a szerződésben előírt 81 %-os műszaki teljesítési tartalomhoz képest a vállalt munkák 74 %-ban teljesültek. Ennek megfelelően arányosítva a szerződésmódosítással felemelt 13.546.600,-Ft összegű vállalkozói díjat, állítása szerint 10.024.484,-Ft díjra jogosult. A felperes csak a szerződésre feljegyzett és felek által ellenjegyzett, valamint az ugyancsak kölcsönösen ellenjegyzett egyedileg készített átvételi elismervények szerinti részteljesítéseket ismerte el. Vitatta, hogy a nyílászárók 859.967,-Ft-os ellenértékét az alperes megfizette volna.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Az átvételi elismervényeken szereplő összegeken túl kérte figyelembe venni a 7 db nyílászáróra kiállított 859.967,-Ft vételár követelést tartalmazó készpénzfizetési számlát is, mely állítása

szerint igazolja az átvételekor, készpénzben történt egyidejű teljesítést.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 3.282.942,-Ft, valamint ezen összeg után 2007. március 1. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre járó, törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A számlán felperes által rögzített 859.967,-Ft értékű, 7 db műanyag nyílászáró ellenértéke kifizetésének megtörténtét nem találta bizonyítottnak, mivel a felperes által helyszínre szállított és a szakvélemény szerint igazolt módon beépített nyílászárók vételárának készpénzben történő kifizetését a számlában feltüntetett fizetési mód (készpénz) önmagában nem igazolja. Kiemelte a bíróság, hogy a kiállítás időpontjához képest a számla 2 nappal későbbi fizetési határidőt tartalmaz.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérte annak részbeni megváltoztatását, marasztalása 859.967,-Ft-tal történő leszállítását. A fellebbezés indokolásában a felperes által leszállított és helyszínen beépítésre került 7 db nyílászáró értékének kifizetését állította továbbra is. Előadta, hogy a fenti termékek vételárának készpénzben történő kifizetését a felperes részéről kiállított „készpénzfizetési számla” hitelt érdemlően igazolja. Kifejtette, hogy az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban: ÁFA törvény) X. fejezetében rögzített formai és tartalmi követelményeknek mindenben megfelel az okirat. Azon egyértelműen rögzítésre került az ellenérték készpénzfizetéssel történő rendezése, mely a számla alperes részére történő átadásával egyidejűleg történt meg. A Pp. 196. § d) pontjára utalva hangsúlyozta, hogy a becsatolt okirat teljes bizonyítóerejű magánokirat, mivel azt a felperesi gazdálkodó szervezet saját üzleti körében állította ki. Mindezekre tekintettel a felperesre hárult a perben a bizonyítási teher, amennyiben azt állítja, hogy a számlán rögzítettek szerinti összeg kifizetésére nem került sor. További fellebbezési kérelemként az elsőfokú ítélet perköltség megosztással kapcsolatos rendelkezéseit is kérte megváltoztatni. Ezzel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a felperes által elsődlegesen előterjesztett marasztalási igény 8.250.000,-Ft volt, melyhez képest csupán 3.282.942,-Ft erejéig történt meg az alperes marasztalása. Ennek megfelelően a felperes jelentősebb arányban minősül peresztesnek, így a perköltségmegosztás során alperes javára a felperest kell perköltségben marasztalni 374.650,-Ft erejéig.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Utalt arra, az alperes azt hangsúlyozta, hogy a vállalkozói díj kifizetések minden esetben készpénzben és külön átadás-átvételi elismervények készítése mellett történtek, illetve egyes esetekben az összegek átadását a vállalkozási szerződésre rávezetett feljegyzések rögzítik. Ezen összegek kifizetésén túl az alperes más összeg átadás-átvételéről a perben nem nyilatkozott. Az alperes volt élettársának, **(tanú neve)**nak a tanúvallomása is azt bizonyítja, hogy az alperes által megjelölt összeg nem került átadásra. Amennyiben ilyen kifizetés

feltüntetésre, hogy kifizetés történt. Ezen túl a számla feltüntetett adatai is megdöntik az alperesi állítást, különös tekintettel a teljesítési határidő és a számla kiállításának dátuma közti eltérésre. Felperes hivatkozott még a Legfelsőbb Bíróság BH 1986/513. szám alatt közzétett eseti döntésére, mely szerint, ha a számla nem tartalmazza a termék átadására, illetőleg átvételére vonatkozó adatokat, önmagában a számla átvétele nem bizonyítja a termék átvételét.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság szakértői bizonyításra alapított, teljes körű elszámolásából a felperes kizárólag egy elszámolási tétellel kapcsolatban (a másodfokú eljárásban pontosítottak szerint 859.967,-Ft tekintetében) terjesztette elő fellebbezését, arra hivatkozott, hogy a teljes bizonyítóerejű magánokiratnak minősülő felperesi számla, igazolja 7 db nyílászáró fenti összegű ellenértékének készpénzben történt kifizetését. Az általa sérelmezett követelésrész kapcsán marasztalásának mellőzése érdekében állította, hogy a TSZ18526258 számú vállalkozói számlában megjelöltek szerint a követelést készpénzben kiegyenlítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a fenti körben kifejtett állásponttal az ítéletábra egyetért. A periratokhoz okirati bizonyítékként csatolt számlák jogi tartalmukat tekintve felperesi vállalkozó által alpereshez intézett írásbeli fizetési felszólításnak minősülnek (Ptk. 292/A. § (1) bekezdés). A számláknak valóban lényeges tartalmi eleme a fizetési mód meghatározása. Tény, hogy a fellebbezéssel érintett számlától eltérően a perbeli számlákon kivétel nélkül az átutalás fizetési mód szerepel, ettől függetlenül nem vitatott azonban, hogy az alperes ilyen módon egyetlen alkalommal sem teljesített ellenértéket. A számlákon feltüntetett felperesi követelések kiegyenlítésére külön kézzel írott elismervények ellenében került sor. A számláktól, és a megjelölt fizetési mód meghatározástól függetlenül alakult tehát a felek közötti elszámolási gyakorlat, melyre tekintettel a fellebbezéssel érintett vételár kifizetése esetén is átvételi elismervényt kellett volna kiállítani, vagy elegendő lett volna, ha az átvétel tényét felperesi vállalkozó a számlára feljegyzett nyilatkozattal (pl. „számla fizetve”) elismeri. Ilyen fizetési igazolás hiányában a fellebbezéssel érintett számla fizetési módjának megjelölése önmagában nem bizonyítja a vételár kifizetését. Ahogyan azt az elsőfokú bíróság kiemelte, lényeges ugyanakkor, hogy a számla kiállításának időpontjától (2007. január 6.-a a számla kelte) számított 2 napos eltéréssel került megállapításra (2007. január 8-i dátummal) a fizetési határidő. Ez a felperes részéről engedélyezett 2 napos fizetési határidőt igazol, mely körülmény ugyancsak ellentmond a számla átvételkori kiegyenlítésével kapcsolatos alperesi nyilatkozatoknak.

A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében alperesre hárult a perben a bizonyítási teher a fellebbezésben állított részteljesítést illetően. Az alperes volt élettársa tanúvallomása szerint is megtörtént a 7 db műanyag nyílászáró ellenértékének kiegyenlítése, erre maga a számla a bizonyíték, de ugyanezen tanú adta elő azt is, hogy a pénzek átadásakor mindig készült elismervény, melyben rendre az az időpont

szerepelt, amikor az adott pénzösszeg átadására sor került. A tanúvallomással kapcsolatban megjegyzi az ítéletábra, hogy az alperes által fellebbezésben is állított pénz átadás-átvétel idejére, helyszínére, illetve a készpénzfizetés megtörténtének egyéb körülményeire a tanú nem tudott konkrétan, tényszerűen nyilatkozni (34. sorszám alatti jegyzőkönyv 7. oldal).

A perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az alperes a fellebbezésben is hivatkozott teljesítés tényét hitelt érdemlően nem tudta bizonyítani, a felperes tagadásával szemben a bizonyítás nem volt eredményes.

Az elsőfokú perköltségviselés módját sérelmező fellebbezési hivatkozás sem alapos. Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki a perköltség megosztás során a 15. szám alatti felperesi beadványban felemelt kereseti kérelem 8.251.812,-Ft összegéből, amikor az alperesre kedvezőbb 60-40 %-os pernyertességi arányt állapított meg, figyelemmel arra, hogy 3.282.942,-Ft erejéig került sor az alperes marasztalására. Az ezt meghaladó keresetét felperes a per során részben leszállította, illetve az elsőfokú bíróság elutasította, ezért 4.968.870,-Ft követelés vonatkozásában alperes pernyertesnek minősül. A felek pernyertességi arányaihoz igazodó ügyvédi munkadíjak szembeállítására nyomán megállapítható, hogy alperest 100.000,-Ft perköltség illetné meg, míg ezt meghaladóan ügyvédi munkadíj címén felmerült elsőfokú költségeiket a feleknek maguknak kell viselniük. Nem hagyható figyelmen kívül azonban, hogy a felperes a 281.432,-Ft összegű szakértői díjat teljes egészében egyedül előlegezte, melynek 40 %-át alperesre kell áthárítani (112.600,-Ft). A felek által egymásnak fizetendő két perköltségtétel azonos nagyságrendjére figyelemmel helyesen mérlegelt a perköltség megosztás során az elsőfokú bíróság, ezért a felek maguk kötelesek viselni elsőfokú perköltségeiket (Pp. 81. § (1) bekezdés második fordulat).

Az ítéletábra nem találta helytállónak az alperes részletfizetésre irányuló fellebbezési kérelmét sem, mivel a felperes teljesítéshez fűződő érdekét erősíti, hogy 2007. évtől kezdődően alperes minden fizetési felszólítást teljes mértékben visszautasított és a nem fellebbezett elsőfokú ítéleti marasztalások ellenére sem teljesített 2013. márciusa óta részletet. Lényeges szempont továbbá, hogy a felperes ellen időközben megindult felszámolási eljárás miatt, már a bejelentett hitelezői igények kielégítésének fedezeteként is szolgál a perben megítélt követelés, ezért is indokolt a Pp. 217. § (1) bekezdésében meghatározott rendszerinti fizetési határidő fenntartása.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárásban is jogi képviselővel eljáró felperes másodfokú eljárási költségének megfizetésére. A felperes javára figyelembe vett ügyvédi munkadíj összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont, valamint az (5) bekezdés alapján határozta meg.

A személyes költségmentes alperes által le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam

viseli (Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont, 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 14. §).

S z e g e d, 2013. november hó 25. napján

Dr. Mányoki Zsolt sk.
a tanács elnöke

Dr. Dobler László sk.
előadó bíró

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó sk.
táblabíró